

סעו בדרכים ונסעו בשבילים וראו גבעה מענינת ונסעו לבקר אותה ורמי עיין תמיד במסמך הבריטי העתיק ולאחר שקידה רבה היה קובע את תחום הנבול עם מצריים והכל היה מענין מאד. וכך בילו את כל היום ולעת דמנומים ישבו ליד הגיפ ובישלו ארוחת ערב ואכלו ונהנו עד מאד מחברת הזולת. הוציאו שמיכות וישנו וכל אחד שמר שעה והעיר אחר לפי התור ולא היה איכפת ושמיים וכוכבים וירח וסטן סעון וגיפ ובחורה יפה ושני גושי שמיכות על החול והאוויר היבש והדבר המיסטורי הנקרא התיחות עם הטבע.

עמירה שמרה לעת שחר והפרספקטיבה של הגיפ ושל השמיכות נשתנתה ועוד יותר הפרספקטיבה של הכתבנות. חול על השפתיים הולם אותי הרבה יותר מצבע אדום. ואין בוס. ולשם מה מכונת הכתיבה. המנגן סונטות על הרמינגטון ראנדו "פרסטו קון פוריזו, פורטיסימו" בפרק אחד ישבע להם.

והאור העיר גוש אחד ועוד גוש והסירו שמיכות והרתיחו מים ושתו נסקה ונסעו. הגיע היום השלישי והיה במקום נידח מאד לפי המפה ורמי בקושי הבחין בין גבעה לשכנתה. חנו חגיית צהריים ליד גבעה שלא היתה. כך ולא אחרת. המפה מראה מישור, או יותר נכון מדרון קל שבקלים. המשתפע לכיוון הנגב הדרומי הקיצוני, ופה לפני העיניים גבעה מזדקפת. לא סתם גבעה קטנה עלובה. שיכלה לגדול במשך שבוע-שבועיים, אלא יימי הר משובה, כולל סלעים בשלושה צבעים וכל סימני הקבע.

אין לשער שחר בגושם זה צמח מאז המנדט, אבל אי אפשר לדעת. הכל הלך לפי רשיון אז וואלי האנגלים לא הסכימו להוציא אשור רשמי לצמיחת הרים לפי סעיף איקס. זהו תפספס עד שראשך יחליד. אבל אין זה משנה את העובדה שאתה אינך יודע איפה שאתה נמצא ובקיצור רב, אתה באבוד. לך ספר ליתר החברה. אתה המדריך, אתה אחראי לתרגום מטרת הדרך למציאות הנסיעה ויתכן שאתה חמישה קילומטרים מתעלת סואץ ולא תדע. לך תספר להם.

עמירה ויואב התחילו להתרחץ. כך הם נהגו, משום שהמייים היו מוגבלים, להתרחץ פעם ביום בהפסקת הצהריים, כדי לסחוט רוב תועלת ממצוט מייים. לומדים שיכלולים בזמן קצר מאד. ההכרח מביא אתו שכל.

"שמעו חברה!" תקבור את גאוותך עשרה מטרים מתחת לפני הקרקע, אם אתה יכול. הלואי ויכולתי את עצמי לקבור באותו המקום. אומנם לבטח תהיה תגובה אנושית, בכל אופן הם אינם ילדים, ואין טעם להאשים האשמות שאין להן מוצא מלבד חירופים.

"או שהמפה טועה או שאני טעיתי, ואני חושש שהאפשרות השנייה מתאימה יותר למציאות." זהו בהתקפה ישירה, מבלי להתמוזמו. המכה חדרה. כעת תסביר לפני שתקבל תשובה. תסביר את הגבעה שאיננה ישנה. ועכשיו העקיצה והורסת... עמירה או יואב...?

"אני מציע שנלך לסייר קצת ברגל. אולי נוכל לזהות איזה דבר בולט מהכיפה הזאת שם." יואב. לא היה כל כך נורא. אני חושב שעמירה נבהלה במקצת אבל נענתה מיד ברוחה להצעה הגיונית. בחירה טובה. מילא, יכול היה לקרות לכל אחד.

התגנבו וטיפסו למעלה. עמירה בראש, רמי עם מפה אחוזה באצבעות פלדה, יואב, סטן ביד, אחרון. הגיעו למעלה אחרי טיפוס מזוורו של שלושת רבעי שעה מויעים מרוב חוממאמק'דאמה בחבילה אחת. וכמוכן שלא עזר כלום. המפה היתה טובה לאריות כריכים.

במקום מישור הולך ונמשך השתרע שטח גבעות אין-סופי. ולא היה דבר שבעורתו אפשר היה לזהות עצם כלשהוא. אפס, שוב יואב: הפעם הצעה לאכול קודם ואכר כך להחליט על דרך פעולה.

ירדו לאט בסדר הפוך, יואב בראש, אופטימי, עדיין לא שמעתי על מישהו שמת בנגב מרעב וגם כך יש לנו מספיק אוכל ומייים. אומנם הרבה דלק לא, אבל נסתדר. רמי ראש מתקפק כמו שעון מעורר ששכח לצלצל וחושב על הכל-לא-כלום בלי סדר. המטה ביד כמו פרח שנבל ונשכח. עמירה בסוף, הולכת עוזר בעקבות הבחורים. מה נעשה? מחרתיים אני צריכה לעבוד. מה יעשה והוא הולך כמו דג מלוח בחבית תוצרת הארץ, נראה כאילו שעוד מעט ויגנב את האף על מפת זו העלובה; כמראה המפה כן מראה פרצופו. מקומט ומלוכלך בלי רוח חיות. אייה הגבר שהיה בלילה.

"יש לי רושם שפה השארנו את הגיפ." יואב. היו רק עקבות באדמה. רמי החל רץ בעקבות העקבות. גנבו את הגיפ, לא יתכן, פה השארתי אותו. עובדה, הוא לא הלך לטייל, זה הגיפ שלי, אני מוכרח למצוא אותו, אני אני. יואב לא יעשה את הכל, יש מדרון אולי לא סגרת את המעצורים? המדרון קל. פה סיבוב, שם הוא !

הגיפ נעצר ליד סלע. בריצה הגיע אליו ובחץ אותו. לא היה נזק. הגיע. בסדר. נסע חזרה. נתקל בשתיקה. הוא עליו כמו שיכור מוקף בקבוקים מלאים. הם שותקים כמו משתתפי אזכרה לנפוליאון. החיוך דעך לאטו.

"מה יש?"

"לא ראית?" עמירה.

"מה לא ראית?"

"הרי עברת על ידו."

"הבט בנעליך?" יואב.

הביט. בויק. ומה בכך? בוץ! כד המיים

על יד עקבות הגיפ שכב על צידו כד מיים פתוח. אפילו דרכתי בזה מבלי להבחין. במשך שלושה ימים שתינו כד אחד, ואחר כך במחי יד אחד הגיפ טובא את הכד השני. פג התאבון.

ישבו בגיפ ושחקו.

חר כך דיברו נסתרות. על הכל שררה אורית אשמה בלתי מבוטאת. היא דגרה על רמי בכובד מוחשי. הרגיש קושי בנשימה ותנועה במעיים. למה על ראשי כל זה, מדוע מביטים בי ככה. ומי משאר כד מיים מאחורי גיפ? הרי הם אשמים בדיוק כמוני. אולם לולא הייתי טועה בדרך לא היינו עוזבים את הגיפ, ולולא העצבנות הייתי נזכר להניח אבן תחת הגלגל כרגיל, אבל מדוע אינם מאשימים אותי? אני מרגיש את האשמה והם אינם מעבירים אותה למילים. לו היו אומרים כך עשיתי, — פצה אותנו, יכולתי לקחת יוזמה מאיפה שהוא, להוציא אותנו מהסכך היום וולטר את שמי. אבל אינם אומרים

מילה לגנאי ולא אוכל לשלם את החוב, ועוד יותר גרוע אינם מתיחסים אלי כאל פושע כי אם כאל ילד בלתי אחראי; והם אינם רוצים שאקח את היוזמה, לא דורשים ממני, אולם מחייבים אותי בדיון. לו היו אומרים יש, מאשימים בפה מלא. אז — — — אל

פקידות השכלה

"מרכז מורים ומסמכים"

ביה"ס הותיק בארץ לפקידות

רחוב הס 12 תל-אביב

דיפלומה בהנהלת פנקסים

סדור בעבודה

עזרה ממשית למפיימינו
בסדור בעבודה

דיפלומה בקורספונדציה וכתבנות

אחריות מלאה

ביה"ס אחראי שכל תלמיד יקבל דיפלומה מקצועית, אפילו אם יצטרך לחזור שנית על לימודיו ללא כל תשלום נוסף

דיפלומה במזכירות כללית

קורסים שנתיים לפקידות והשכלה כללית לצעירים **נפתחים** ב-2 לספטמבר **חצי שנתיים לפקידות למבוגרים** כל שבועיים

הרשמו מיד! מ.מ.מ. רחוב הס 12 טלפון 5061